

De Duisterzijde Spiegel 2

Malice

Deel 2 van
De Nytah O'drax Chronicles

Dani Vlijm

Eerste druk, 2016

© Tekst: Dani Vlijm 2016

© Illustraties: Dani Vlijm 2016

Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm

Vormgeving omslag: Dani Vlijm

Omslagfoto: Enrique Meseguer

Foto auteur: Dani Vlijm

Uitgeverij: Brave New Books

Jaar van uitgave: 2016

NUR: 301

ISBN: 9789402153446

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van deze bundel is fictief, hieraan kunnen geen rechten ontleend worden. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Dit boek bevat ook spreektaal en een consistent gebruik van interpunctietekens om de betekenis van taaluitingen te specificeren en te versterken.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 Overlevingstocht

Wie wandelt zijn eigen dood tegemoet? Wie danst de dans van fatale verdoemenis? Wie zingt vrijwillig het lied dat zijn oren laat bloeden? Wie tekent zijn eigen doodsvonnis? Wie huwt zijn eigen einde om voor eeuwig te kunnen lijden?

Alice was koud als ijs toen ze ons op deze missie stuurde. Haar woorden galmen nog na in de diepste gangen van mijn oren en ze spoken tot in oneindigheid door mijn hoofd. Ze kon slechts één manier bedenken om Terra Sinistria te verlaten en weer thuis te komen.

Ze wil dat we naar het psychiatrisch ziekenhuis gaan, naar Malice. De Duisterzijde Spiegel heeft ons hier gebracht, dus die moet ons ook weer terug naar onze eigen wereld kunnen brengen. Dat klinkt natuurlijk logisch, maar hoe krijgen we Malice zover dat ze het portaal opent en ons laat gaan? Alleen The Darkness kan het portaal tussen onze wereld en Terra Sinistria openen en die doet dat alleen als Malice dat wil. Alice had geen idee hoe we dat voor elkaar zouden kunnen krijgen, het antwoord op die vraag ligt volgens haar in het psychiatrisch ziekenhuis. Maar wat als we niks vinden? Wat als we er niet achter kunnen komen? Wat als we niet naar huis kunnen? Dan gaan we voor niets. Of erger ...

Alice zei dat ons nog veel te wachten staat, maar wat?

‘Hé, dromer!’

‘Wat moet je Xavi?’

‘Oh sorry hoor, ik wist niet dat je boos zou worden. Sla me niet alsjeblieft.’

Zucht. ‘Ik heb gewoon geen zin in dit hele gedoe, het is ver lopen en het is nou niet bepaald zo dat we gezellig op vakantie gaan of zo.’

‘Nee, ik weet het. Maar als er een mogelijkheid is om weer thuis te komen, dan moeten we die aangrijpen.’

‘Yeah, I know.’

Voor we over het hek klimmen en de parkeerplaats betreden om vanaf daar naar het psychiatrisch ziekenhuis te gaan, spreekt Storm ons nog een keer toe.

‘Voordat we gaan, nog één keer het plan. We gaan eerst naar het politiebureau om extra munitie te halen, anders komen we onvoorbereid bij het psychiatrisch ziekenhuis aan. We zullen na het politiebureau ook nog een tussenstop maken bij de dansschool, Alice stond erop dat we daar langs zouden gaan.’

Xavi kijkt naar Mirthe en mij, hij is het met dat laatste duidelijk niet eens.

‘Is het de bedoeling dat we alles doen wat Alice zegt of mogen we af en toe zelf ook even over dingen nadenken en onze afwegingen maken?’ vraagt hij sarcastisch aan Storm. ‘Het is een beetje té vaag allemaal. Alice blijft zelf lekker in het winkelcentrum, terwijl wij haar ”ontdekkingsreis” mogen gaan uitvoeren. Wat moeten we bij de dansschool doen? Het is toch verdorie geen schoolexcursie?’

‘Xavi, laten we even...’ probeert Storm hem te kalmeren.

‘Nee, het slaat nergens op! We gaan het toch niet moeilijker maken dan dat het al is? We moeten even langs de dansschool, gewoon omdat Alice het zegt? Wat is dat nou voor onzin?’

‘Alice heeft gezegd dat we langs de dansschool moeten gaan om daar een plattegrond van het psychiatrisch ziekenhuis te zoeken, daar zouden belangrijke waarschuwingen en aantekeningen op staan. Wij gaan naar het politiebureau, de dansschool en daarna naar het psychiatrisch ziekenhuis, met of zonder jou,’ zegt Storm stellig.

Xavi kijkt hem boos en verontwaardigd aan, maar uiteindelijk heeft hij weinig andere mogelijkheden dan het maar gewoon te accepteren.

Natuurlijk is het een beetje vreemd dat ze alles wat Alice hen opdraagt doen, zonder daarbij vragen te stellen en er over na te denken. Ik begrijp niet waar dat blinde volgen en gehoorzamen vandaan komt.

Storms vriend haalt een oude ladder tevoorschijn en zet die tegen het hek.

‘Oké, wie gaat er eerst?’ vraagt hij.

Ik herken deze man niet, ik zie hem voor het eerst. Het is een wat oudere man, hij zal ongeveer vijftig jaar zijn. Hij is breed en ziet er sterk uit, maar hij is net als Storm heel kalm. Hij lijkt een beetje mysterieus. Bij de meeste mensen kun je meestal aan hun gezicht wel zien hoe ze ergens over denken, maar ik kan maar moeilijk peilen wat er in hun hoofden omgaat.

‘Ik ga wel eerst,’ antwoord ik, terwijl ik de ladder op klim.

‘Lukt het alleen?’ vraagt Storm, die nog niet vergeten is dat ik hoogtevrees heb.

‘Ja hoor,’ lach ik.

Aan de andere kant van het hek kijk ik over de parkeerplaats heen, terwijl de anderen een voor een over het hek klimmen. De geur van benzine dringt onze neusholtes al binnen voordat we de eerste auto gepasseerd zijn.

We lopen schuin over de parkeerplaats naar een hoek waar een groot reclamebord staat. Ik weet niet waarvoor er reclame gemaakt wordt, het hout is al lange tijd aan het rotten en uit de afbeeldingen is niets meer op te maken.

‘Welke kant op?’ vraagt Mirthe aan Storm.

‘Deze kant,’ antwoordt hij, terwijl hij met gestrekte arm naar de lege straat aan de overkant van de weg wijst.

De stoplichten op het kruispunt staan uit, alsof ze met gesloten ogen elke richting van het kruispunt in kijken.

Doelloos hangen ze aan het witte staal te wachten tot iets of iemand ze uit hun slaap doet ontwaken, alsof hun bewustzijn zich verschuilt voor de ellende die bezit heeft genomen van elke uithoek van elke straat.

Als we het kruispunt overgestoken zijn, lopen we de stoep op en dan verder de straat in. Tussen twee bomen voor een van de huizen hangt een oude verjaardagsslinger die blijkbaar heeft weten te overleven.

De letters zijn roze en vormen een groot contrast met de verdorvenheid die de straat vult. 'HOERA SUSAN 15 JAAR' vormen de letters van de slinger, maar ik denk niet dat Susan een hele fijne verjaardag gehad heeft.

Door het raam kan ik de eettafel zien, waarop een half geopend cadeautje staat te wachten om de jarige gelukkig te maken. Eenzaam en alleen staat het te wachten tot een blijde puber het ontdoet van het verstikkende gele inpakpapier, dat met eveneens gele tape dichtgeplakt is alsof het spijkers in een doods-kist zijn.

Plastic bekertjes en een stoel zijn omgevallen, alsof alle aanwezigen plotseling haast hadden om te ontsnappen aan ik-weet-niet-wat.

Op het aanrecht staat een geopende fles frisdrank, het merk herken ik niet. Ik denk ook niet dat de frisdrank in de fles altijd deze kleur gehad heeft, de fles zal er al wel een tijdje staan.

'Juul, kom nou.'

'Ja-haa.'

Storm en zijn vriend zijn al vooruit gelopen, terwijl ik aan het dagdromen ben over hoe het leven hier geweest moet zijn toen er hier nog geleefd werd. Alice zei dat het allemaal achtenzestig jaar geleden begonnen is, maar ik denk niet dat Malice deze wereld toen al onderdompelde in haar horrors.

De televisies en andere elektrische apparaten in de huizen zien er toch erg modern uit, dus blijkbaar heeft er nog een lange tijd gezeten tussen het begin achtenzestig jaar geleden en het moment dat het hier echt mis ging.

Ik ben ook vergeten te vragen hoe lang geleden het onheil hier door de straten raasde, maar Storm ziet eruit als een jaar of dertig en hij was jarenlang sluipschutter in het leger.

Dat betekent dat het sowieso niet langer dan tien jaar geleden kan zijn, waarschijnlijk is het zelfs nog veel korter geleden.

Langzaam slenter ik achter de groep aan, mijn aandacht wordt door van alles en nog wat getrokken. Bijvoorbeeld door de afvoerputjes aan de zijkanen van de weg. Ze liggen doelloos te gapen, wachtend tot er iets naar binnen valt of glijdt. Maar het regent en waait hier nooit, dus liggen ze doelloos te liggen tot ze sterven van doelloosheid.

Bam.

‘Au!’

‘Hahaha! Lekker voor je,’ hoor ik Xavi roepen.

‘Ja, grappig man. Oh wat zijn we weer leuk.’

‘Dat krijg je ervan als je niet oplet waar je loopt, dan knal je met je kop tegen een lantaarnpaal op,’ roept Xavi lachend.

‘Misschien moet jij dat ook eens doen, misschien word je er wel knapper van,’ roep ik terug.

Terwijl ik met mijn hand over mijn neus en voorhoofd wrijf, mopper ik nog wat in mezelf. Natuurlijk begrijp ik best dat het er grappig uitziet, maar het doet wel pijn. En Xavi lacht altijd om het leed van anderen, die heeft het empathisch vermogen van een zak konijnenvoer. Empathisch vermogen, mooi woord. Ik heb het ooit een keer gehoord en weet maar half wat het betekent, maar toch.

‘Gaaf het?’ komt Mirthe dan alsnog vragen.

‘Een beetje, ik heb een hard hoofd.’

‘Dat sowieso, een groot hoofd ook,’ lacht ze, waarna ik haar een vriendschappelijke stomp op haar schouder geef.

‘Au,’ piept ze. ‘Moet dat nou?’

‘Ja,’ antwoord ik kort.

Plotseling worden we allebei stil als we zien dat Storm en zijn vriend hun wapen stevig vastpakken.

‘Ssst,’ sist hij.

‘Wat?’

‘Ssst, ik hoorde iets achter die vrachtauto.’

Storm geeft aan dat we moeten wachten, terwijl hij langzaam naar de vrachtauto loopt. De vrachtauto staat schuin op de weg en neemt veel ruimte in, we moeten er links of rechts omheen om te kunnen zien waardoor het rommelende geluid veroorzaakt wordt. Het klinkt alsof er iemand in een doos of vuilnisbak staat te graaien en er van alles uitgooit.

Storm sluipt met een boogje om de linkerkant van de vrachtauto heen en laat dan al snel zijn wapen zakken. Hij geeft aan dat het veilig is en dat we kunnen komen. Hij staat te glimlachen, ik ben benieuwd waarom. Als we zien wat hij ziet, moeten we ook glimlachen.

‘Aah, het is een puppy.’

Ik zak op mijn knieën om het jonge hondje bij me te roepen, terwijl het beestje rustig verder in het afval op de stoep graait. Hij zoekt in de opengescheurde vuilniszakken naar iets te eten. Ik vraag me af hoe zo’n klein beestje helemaal alleen heeft weten te overleven.

‘Kom dan,’ roep ik naar het hondje, maar hij reageert helemaal niet.

Ik blijf het hondje roepen, maar hij negeert me volkomen.

‘Nou, eigenwijs beest,’ zeg ik, terwijl ik zachtjes naar hem toe loop. Maar dan word ik opgeschrikt doordat een van de kliko’s omvalt.

‘Wow!’ roep ik uit, terwijl ik zuchtend omkijk naar Mirthe en Xavi.

‘Ik schrok me rot,’ roep ik naar ze.

Mirthe lacht me uit, maar de blik in haar ogen verandert al snel.

‘Juul, kijk uit! Achter je!’ schreeuwen Mirthe en Xavi tegelijk.

Maar voordat ik om kan kijken verschijnt er een schaduw voor mijn voeten die niet van mij of het hondje is. Het is van iets wat op vier poten staat. Geschrokken kijk ik om en zie daar iets staan wat op een mens lijkt, maar toch ook niet.

Het lijkt op een meisje, op een turnster die een bruggetje maakt.

Maar ze heeft scherpe, puntige ledematen en loopt op vier poten met haar rug naar de grond toe. Uit de mond komen vreemde tentakelachtige dingen.

Het hondje blaft en gromt, waarmee het de aandacht van dat ding trekt.

Woef! .. Woef!

Het ding maakt een hoog en schel geluid dat dwars door mijn trommelvliezen lijkt te snijden, alsof het met geweld mijn hoofd binnen wil dringen om zich daar te verankeren.

Skrieeeeee.

Dan kruipt het met een onvoorstelbaar hoge snelheid naar het hondje toe en trekken de tentakelachtige dingen die uit haar bek komen hem de verdorven diepte van haar keelgat in, waarna het gejack en gepiep van het hondje onmiddellijk ophoudt.

Direct nadat ze het hondje verslonden heeft, draait ze haar gezicht, of iets wat het zou moeten voorstellen, naar ons toe en maakt opnieuw dat hoge en schelle geluid.

Skrieeeeee.

‘Crawler!’ schreeuwt Storm, terwijl hij zijn wapen op de Crawler richt.

‘Nee Storm, we hebben al zo weinig munitie. Rennen!’ roept de andere man naar hem.

Storm grijpt mijn hand vast, draait zich om en trekt me mee.

We rennen de straat over en gaan de steeg aan de linkerkant in. Maar ik kan vanaf hier al zien dat het doodloopt.

‘Storm, het loopt dood!’ gilt Mirthe, maar Storm blijft lopen en laat mijn hand pas los als we aan het einde van de steeg staan.

‘Wat nu?’

Ik draai me om en zie nog twee Crawlers tevoorschijn komen, alsof de eerste de andere twee gewaarschuwd heeft dat er hier een lekkere maaltijd loopt. Ze zijn gewoon uit het niets tevoorschijn gekomen en klaar om ons op te vreten. Ze rennen en maken sprongen naar ons toe, terwijl dat hoge en schelle geluid tot in elke uithoek van de steeg om zich heen grijpt.

‘Storm?’

‘Kom, naar beneden!’

Ik kijk om en zie dat Storm een putdeksel opengemaakt heeft.

‘Gaan we het riool in?’ vraagt Mirthe verafschuwd.

‘Niet zeuren, gaan!’

Terwijl we een voor een naar beneden klimmen, vuurt Storm twee keer op de Crawlers. Maar ze lijken niet onder de indruk te zijn. De Crawler die geraakt wordt verliest even zijn evenwicht, maar loopt dan gewoon verder alsof er niets gebeurd is. Storm laat zijn wapen vallen, klimt de trap af en duwt de putdeksel terug op zijn plaats.

Als we beneden staan horen we hoe de Crawlers met hun ledematen op de putdeksel rammen, gelukkig is de deksel van staal en kunnen ze de put niet openmaken.

‘Iel, wat is dat voor stank?’ vraagt Mirthe, terwijl ze haar neus dichtknijpt.

‘Duh, kijk om je heen. Je bent in het riool, dommie.’

‘Dat klopt niet helemaal, we zijn nu in een ondergronds gangenstelsel dat onder andere naar het riool leidt,’ corrigeert Storm.

‘Beter deze strontlucht dan een etentje met de Crawlers,’ zegt de vriend van Storm, terwijl hij met een zaklamp om zich heen schijnt. Hij kijkt naar de met witte verf aangebrachte letters en cijfers op de muren en kijkt dan op een met de hand gemaakte kaart van dit ondergrondse gangenstelsel.

‘We kunnen via deze gangen een heel eind komen, ongeveer honderd meter van het politiebureau is een uitgang. Op het politiebureau, in de wapenopslag, zijn genoeg wapens en munitie om ons daarna te kunnen verdedigen.’

‘Oké, laten we dan maar gaan. Voorlopig moeten we vanaf hier rechtdoor,’ zegt Storm, terwijl hij begint te lopen. De man met de zaklamp knikt en loopt achter hem aan.

‘Wat is jouw naam eigenlijk?’ vraag ik nieuwsgierig.

De man kijkt me aan en vraagt zich volgens mij oprecht af waarom ik dat zou willen weten. Ik blijf hem strak aankijken en hij lijkt zich te realiseren dat hij er niet onderuit komt.

‘Niet dat het belangrijk is, maar ik ben Raiden.’

‘Raiden?’ vraag ik hem.

‘Ja, het komt van het Engelse woord ’raid’, wat inval betekent. Ik zat in dezelfde militaire eenheid als Storm. Storm lag op veilige afstand met een sluipschuttersgeweer, terwijl ik en anderen de vijand op korte afstand bestookten.’

‘Oké,’ reageer ik nonchalant, terwijl ik mijn schouders ophaal.

‘Hoeveel Crawlers zijn er eigenlijk?’

Raiden kijkt me aan alsof hij zich afvraagt of ik echt van hem wil weten of hij ze geteld heeft.

‘Geen idee, veel denk ik.’

‘Waarom lopen ze zo raar?’

‘Tja ...’

‘Wat ’tja?’